

ultra, vel infra quam oportuerit, fiat, a virtute disceditur.

6. Sexta gratia est Spiritus intelligentiæ, illi sextæ beatitudini congruus: *Beati mundo corde, quoniam ipsi Deum videbunt* (Matth. v, 8; Psal. xxiii, 4, 5). Nisi enim mentis intuitus diligenter purificatus fuerit, mystica ac divina liquide intelligere nequit. Nam scriptum est: *Spiritus sanctus disciplinæ effugiet fictum, et auferet se a cogitationibus quæ sunt sine intellectu* (Sap. i, 5). Unde Salomon: *Abominatio Domini, cogitationes malæ* (Prov. xv, 26). *Per-versæ cogitationes separant a Deo* (Sap. i, 3). Qui ergo vult sincerum ac lucidum intellectum habere, pravaram cogitationum phantasias ac nebulas studeat effugare et omni diligentia et cautela cor servare. Unde Salomon: *Omni custodia serva cor tuum, quoniam ex ipso vita procedit* (Prov. iv, 23).

7. Septimum donum est Spiritus sapientiæ, quidam internus sapor, ac suavissimus gustus. Unde Psalmista: *Gustate et videte quoniam suavis est Do-*

A minus (Psal. xxxiii, 9); et iterum: *Vacate et videte* (Psal. xlv, 11); et iterum: *Accedite ad eum, et illuminamini* (Psal. xxxiii, 6). Hoc divinæ sapientiæ interno gustu superna prælibamus, videlicet contemplantes quam amœnum sit angelicis cœtibus interesse, ubi nil poterit quod displiceat, esse. Ista septima gratia illi veræ beatitudini congruit, de qua ait Dominus: *Beatifici, quoniam filii Dei vocabuntur* (Matth. v, 9). Qui enim mentem pacificam et serenam habent, de supernis dulcius sapiunt, et subtilius vident. Nam quisquis sapientior eo probatur esse sapientior. Unde Salomon: *Doctrina viri per patientiam dignoscitur* (Prov. xix, 11). De talibus alibi dicitur: *Pax multa diligentibus legem tuam, et non est illis scandalum* (Psal. cxviii, 165). Hæ septem gratiæ sunt septem mulieres, virum unum apprehendentes; septem spiritus super florem requiescentes; septem in candelabro lucernæ fulgentes; septem in lapide oculi; septem spiritus ante thronum Dei.

SERMO DE DUODECIM PORTIS JERUSALEM.

Hoc Sermo in manuscripto Carthusiæ Coloniensis (ex quo eum eruit Horstius) præfert nomen S. Bernardi abbatis, cui tamen non videtur tribuendus.

1. *Contendite intrare per angustam portam, quia arcta et angusta est porta quæ ducit ad vitam* (Luc. xiii, 24; Matth. vii, 13, 14) O quam terribiliter et salubriter vox ista summæ Veritatis tardos et tepidos viatores, pusillanimes et desides ascensores terruit, quæ ipsis etiam perfectissimis discipulis libero volatu cœlestem Jerusalem intraturis contentionem, portæ singularitatem, ingressus difficultatem, electorum paucitatem interposuit! *Arcta est, inquit, via, quæ ducit ad vitam.* Arcta est siquidem in peccatorum ablutione, sed multo arctior in carnis animæque separatione: arctissima vero in extrema Judicis examinatione. Attamen benedictus Deus **761** et Pater Domini nostri Jesu Christi, pater misericordiarum, et Deus totius consolationis (II Cor. i, 3; Ephes. i, 3; I Petr. i, 3), qui terrori consolationem miscuit, ne desperaremus, angustię latitudinem opposuit; ut præsumamus, præsumendo curramus, currendo præveniamus. Nam alibi ipse Dominus ait: *Dico vobis, multi ab oriente et occidente venient, et recumbent cum Abraham, et Isaac et Jacob in regno cœlorum* (Matth. viii, 11). Propheta quoque et præco veritatis, homo secundum cor Dei, David dicit: *Dicant qui redempti sunt a Domino, quos redemit de manu inimici, et de regionibus congregavit eos; a solis ortu et occasu, ab aquilone et mari* (Psal. cvi, 6, 7); per solis ortum nobis desi-

C gnans innocentiam; per meridiem, justitiam; per occidentem, pœnitentiam; per aquilonem, misericordiam.

2. Ab oriente, id est per portam innocentię Innocentes sunt ingressi; qui ante scientes mori quam loqui, pro Domino sunt trucidati. Per hanc portam ingrediuntur parvuli, per Baptismum renati: qui Sacramento regenerationis accepto, si mox, aut paulo post a corpore solvuntur, procul dubio in cœlestem Jerusalem per portam innocentię ingrediuntur. A meridie, id est per portam justitię, Apostoli et martyres sunt ingressi. Et recte perfecti omnes meridiei comparantur, quia et ibi morosior est statio solis, et ferventior ardor caloris, et copiosior splendor lucis. Sol justitię in ipsis non occidit, nec tepescit; sed invalescit et incalescit, sicut scriptum est: *Sapiens sicut sol permanet: stultus ut luna mutatur* (Eccli. xxvii, 12). Porro splendor operis, fervor dilectionis quantus in ipsis fuit sanctis elucescit, nec tam indiget expositione quam imitatione. Ab occidente, id est per portam pœnitentię, Maria Magdalena est ingressa, quæ merito peccatorum suorum ante fuerat habitatio dæmonum: sed respectu divinæ gratiæ postmodum compuncta, flendo et pœnitendo, Salvatoremque suum singulari amore colendo, facta est sancti Spiritus templum. Per hanc etiam portam ingrediuntur pœnitentes, qui quasi in

occiduis partibus conversantes, et de interioribus tenebris ad terram tenebram et opertam mortis caligine properantes; cum a Sole justitiæ illustrantur, si omnibus pompis Satanæ, et operibus tenebrarum perfecte abrenuntiant, in supernam Jerusalem per portam pœnitentiæ intrant, Ab aquilone, id est per portam misericordiæ, ingressus est latro ille evangelicus, qui de profundo iniquitatis et ignorantiae, sola Dei bonitate eductus in ipso mortis articulo, ab ore putei gehennæ in deliciosam paradisi amoenitatem est reductus. Per hanc portam ingrediuntur forsitan et illi, qui per totam vitam suam flagitiis et iniquitatibus servientes, cum morti pro suis sceleribus addicuntur, si plenam satisfactionem de malorum suorum perpetrations per veram cordis contritionem offerunt Deo, in cœlestem Jerusalem per portam misericordiæ quandoque intraturi sunt. Scriptum est enim: Quacunque hora peccator ingemuerit, salvus erit (*Exech. xviii*); et alibi: Ubi te invenero, ibi te judicabo (*Eccle. xi, 3*): iterum: *Sacrificium Deo spiritus contribulatus, cor contritum et humiliatum, Deus, non despicias* (*Psal. l, 19*). Restat ergo videndum, istæ quatuor quam contrariæ et quam oppositæ sibi inveniantur: videlicet innocentia pœnitentiæ, justitia, misericordia; et e converso. Nam qui innocens est, non quærit pœnitentiam: et qui pœnitens est, non habet innocentiam. Similiter qui justus est, non advocat misericordiam: et qui miser est, non possidet justitiam.

3. Jam vero considerandum nobis est, et delectabiliter recolendum, quid Joannes apostolus, Christi familiaris, amicus inter cæteros dilectus, et mysteriis cœlestibus ultra omnes imbutus, de hac gloriosa et æterna civitate dicat. *Ab oriente, inquit, ejus portæ tres, et a meridie portæ tres, et ab occidente portæ tres, et ab aquilone portæ tres* (*Apoc. xxi, 13*). Orientalis plaga tres portas habere describitur. Innocentia tripartita esse dignoscitur. Est enim innocentia secundum potestatem, et est innocentia secundum ætatem, et est innocentia secundum voluntatem. Potestativam innocentiam Christus habuit, qui solus veraciter dicere potuit: *Venit enim princeps mundi hujus, et in me non habet quidquam* (*Joan. xiv, 30*); et de quo scriptum est: *Qui peccatum non fecit, nec inventus est dolus in ore ejus* (*I Petr. ii, 22; Isai. liii, 9*). Peccatum quippe nec contraxit, nec commisit: quia et illa ejus nati-
vitas qua de Patre Deo ante sæcula genitus est Deus, est ineffabilis; et illa nihilominus, qua de Matre Virgine in fine temporum natus est homo, est incomprehensibilis: ejus quoque vita, qua in mundo conversatus est, exstitit singularis. Potestativa innocentia, id est prima innocentiae porta, cæteris est clausa, sed soli Christo aperta; testante Ezechiele propheta: *Porta, inquit, orientalis omnibus claudetur; solus enim princeps ingredietur et egredietur per eam* (*Exech. xliv, 1-4*). Innocentiam secundum ætatem illi possident, qui tam per imbecillitatem cor-

poris, quam per indiscretam simplicitatem cordis malum perpetrare nesciunt, nec possunt. Innocentia secundum voluntatem illorum est, qui etsi in levibus quibusdam peccatis (sine quibus hæc vita, aut vix aut nullatenus transigi potest) aliquando delinquant, innocentiae tamen puritatem in bona voluntate conservant. Prima igitur innocentia est malum facere non posse: altera, malum facere nescire: ultima, facere malum nolle.

4. Sequitur: *Et a meridie portæ tres*. Meridiana porta, per quam designatur justitia, tres portas habet: quare et ipsa justitia tripartita est. Est enim justitia secundum debitum, et est justitia secundum meritum, et est justitia secundum propositum. Justitia secundum debitum est omnium fidelium, maxime monachorum; quia de die in diem satagunt reddere vota, quæ distinxerunt labia sua, prophetae consilium sequentes qui dicit: *Vovete et reddite Domino Deo vestro* (*Psal. lxxv, 12*). Justitia secundum meritum illorum est, qui pene illicita nulla committunt, nec tamen licitis uti volunt; sed ea quæ retro sunt obliviscentes et ad anteriora sese extendentes, per sancta desideria indefessis fidei passibus, quotidianisque profectibus, ad perfectionis culmen ascendunt. Revera hi tales tam feliciter quam fiducialiter dicere possunt: *Aperite mihi portas justitiæ, ingressus in eas confitebor Domino: hæc porta Domini; non innocentes, non miseri, non pœnitentes, sed justi intrabunt in eam* (*Psal. cxvii, 19, 20*); et illud: *Bonum certamen certavi, cursum consummavi, fidem servavi: de reliquo reposita est mihi corona justitiæ* (*II Tim. iv, 7, 8*). Justitiam secundum propositum illi retinent, qui quamvis superfluis cogitationibus affligantur, et illecebrosis cupiditatibus abstrahantur; dum tamen peccato pro viribus resistere curant, suique propositi vigorem inviolabili tenore conservant, dum cuncta adversantia evenire pro suis meritis sibi humiliter confitentur, omnia sibi in bonum cooperari creduntur. De talibus enim scriptum est: *Scimus quoniam diligentibus Deum omnia cooperantur in bonum, his qui secundum propositum vocati sunt sancti* (*Rom. viii, 28*).

5. Sequitur: *Et ab occidente portæ tres*. Occidentalis plaga, per quam designatur pœnitentia, tres portas habere scribitur, quia pœnitentia tripartita esse dignoscitur. Est enim pœnitentia gratuita; et est pœnitentia spontanea; et est pœnitentia coactitia. Pœnitentiam gratuitam Joannes Baptista et plus quam propheta exhibuit: qui a Propheta prænuntiat, ab archangelo Gabriele promissus et a Spiritu sancto in utero sanctificatus, cunctisque mortalibus, qui ante eum fuerant, veridica Salvatoris voce est prælatus. Hic talis et tantus cum esset, sicut de Justo legitur (74), plus appetiit mala mundi perpeti quam laudes: malens pro Deo fatigari laboribus,

(74) Scilicet de S. Benedicto, Dialog. S. Greg. lib. 2, cap. 1.

quam vitæ hujus blandimentis perfrui, et soli Deo vacare cupiens, relicta domo rebusque patris, desertum petiit, et pene admirabilem pœnitentiæ formam posteris sequendam proprio exemplo reliquit. Hæc pœnitentia idcirco gratuita vocatur, quia gratis suffertur, imo offertur; quia pœnitentiæ regula est, ut qui illicita nulla commisit, licitis utatur ut sibi placuerit. Spontaneam pœnitentiam illi habent, qui post commissa peccata, post perpetrata flagitia, cum a Sole justitiæ illustrantur, jam non ex necessitate, sed ex voluntate sua Domino confitentur: voluntaria solertia caventes, ut non regnet peccatum in eorum mortali corpore, sed regnet justitia: et qui prius exhibuerant sua membra servire immunditiæ et iniquitati ad iniquitatem, nunc exhibent ea servire justitiæ in sanctificationem; et qui filii noctis erant dum opera tenebrarum sectabantur, per dignos fructus pœnitentiæ, filii lucis **763** efficiuntur. Coactitia pœnitentia est tepidorum, et mei similibus: qui nullo igne charitatis accensi, nullo fervore devotionis animati, spiritum libertatis nondum sequuntur; sed in corpore consuetæ pusillanimitatis sese versantes, spiritu servitutis iterum deprimuntur, et ad explendum regularium observantiarum debitum modum vix prælatorum severitate compelluntur. Nullatenus tamen de talibus desperandum est; quia si susceptum semel christianæ servitutis jugum patienti perseverantia ferant, in patientia sua possidentes animas suas, in cœlestem Jerusalem per portam pœnitentiæ intrant.

6. Sequitur: *Et ab aquilone portæ tres.* Aquilonaris plaga, per quam designatur misericordia, tres portas habet: quarum una est, exterior, altera interior, tertia posterior, id est, ultima. Exterior est in eleemosynarum distributione: quia mundi hujus amatores Christum tantaxat in fundamento habentes, quamvis rerum temporalium lucris toto mentis desiderio inserviant, et per omnia carnis suæ volu-

ptatibus obedire non timeant, hora mortis instante, dum peccatorum suorum respectu, et sempiternæ ultionis metu introrsum concutiuntur; quæ injuste acquisierant, et illicite possederant, pro salute animarum suarum egenis et pauperibus Deoque famulantibus erogant. Credendum est itaque eos qui ejusmodi sunt, sanctæ Ecclesiæ suffragiis, atque etiam fidelium beneficiis multum juvari, dum ab eis recipiunt opem intercessionis, quos secundum Domini præceptum sibi fecerant amicos de mammona iniquitatis, ut ab eis reciperent æterna, quibus largiti sunt temporalia. Interior porta dicitur oris confessio: quia hoc habet fides catholica et pietas christiana, quoniam peccatorum quisque, quamlibet immundus, quamlibet sit sceleratus, si instante mortis periculo per veram confessionem emundatur, pœnas æterni incendii nullatenus est intraturus; quia si omnia in confessione lavantur, profecto confitentes a regno misericordiæ non excluduntur. Dicit enim propheta: *Delictum meum cognitum tibi feci, et injustitiam meam non abscondi. Dixi: Confitebor, adversum me injustitiam meam Domino, et tu remisisti impietatem peccati mei* (Psal. xxxi, 5). Posterior misericordiæ porta vocatur contritio cordis; quia cum respectu summæ clementiæ cor peccatoris compungitur, oculis divinæ pietatis quasi sacrificium vespertinum offertur. Ille quoque, cujus natura pietas, cujus opus misericordia est, multos de talibus salvare creditur. Hæc porta idcirco posterior appellatur, quia post omnes alias succurrere probatur. Nam si largitio eleemosynarum non adsit, et oris confessio desit; Deus tamen qui absconditorum est cognitor, cor contritum et humiliatum non spernit, sed spiritus humiliati sacrificium quandoque libens suscipit, juxta quod sancti Spiritus organum ait: *In quacunque hora ingemuerit peccator, salvus erit* (Ezech. xviii).

SERMO IN CANTICUM B. VIRGINIS MARIE.

764 Hunc sermonem Horstius excepit ex codice manuscripto monasterii Horti-Mariæ ordinis Cisterciensis, qui Bernardum auctorem exprimit, ut et noster Gemmeticensis, ex quo prodit emendatior: tametsi Bernardi venam haud omnino assequitur.

1. *Magnificat anima mea Dominum.* Magnificat voce, magnificat opere, magnificat affectu. Magnificat laudando, amando, prædicando. Magnificat, laudandi, amandi et magnificandi formam simul et materiam dando. *Magnificat anima mea Dominum*: quia magnifice a magnifico Domino magnifica est. In primis ad imaginem et similitudinem Dei anima mea mirabiliter a Domino creata est; sed postea in Adam miserabiliter deformata, nunc mirabilius, gloriosius et magnificentius a Domino renovata est.

Magnificat anima mea Dominum. Magnificat omnis creatura Dominum, sed amplius super omnem creaturam anima mea Dominum magnificat. In omni enim creatura nihil tam magnifice fecit Dominus, sicut animam meam. Sed Dominus est: sicut voluit, sic factum est. *Magnificat anima mea Dominum.* Dominum magnifica, non temetipsum. Qui semetipsum magnificavit, quantum in ipso fuit, Deum exhonora vit: et ideo non se exaltavit, sed præcipitavit. Tuum est te ipsum humiliare, Domini exaltare.